

Nr 264.

Af herr **Lundell** m. fl., om pensioner åt de kvarlevande af manskapet vid den s. k. Vega-expeditionen 1878—1880.

Under förlidet år hade trettio år förflutit sedan den s. k. Vega-expeditionen den 24 april 1880 med stora festligheter emottogs i Stockholm efter det den återvände från den icke blott för de män, som utfört densamma, utan ock för svenska nationen hedrande upptäcktsfärden kring gamla världens norra kust.

Om denna färd säger en tysk vetenskapsman: »Den främsta platsen af alla polarfärder intager af mer än ett skäl detta svenska företag, den i polarfärdernas historia exempellösa framgången, längden af den i Ishafvet på jämförelsevis kort tid tillryggalagda vägen, den därvid ådagalagda insikten och dugligheten samt slutligen de betydande vetenskapliga resultaten berättiga detta yttrande.»

Bland det i färden deltagande gemena manskapet återstå nu ej många, men för dem som ännu lefva kvar synes oss svenska Riksdagen böra visa den välvilja och uppmärksamhet, att den icke låter dem på ålderdomen för sitt nödvändigaste uppehälle blifva beroende af den allmänna fattigvårdens försorg, utan lämnar dem en liten pension, som kan afvärja nöden och befria dem från den förödmjukande ställningen att tigga fattigvården i hemorten om sitt uppehälle. Till dessa pensioner erfordras icke någon stor summa, och därtill kommer, att de flesta af dem lång tid varit i statens tjänst utan att erhålla pension tillräcklig för deras ålderdomsförsörjning.

De nu kvarvarande af manskapet äro: timmermannen S. Andersson i Karlskrona, född den 3 augusti 1847, är invalid, går på träben, men ännu i kronans arbete, eldaren O. Ingelsson, född den 2 februari 1849, boende i Stockholm, f. d. kronobåtsmännen P. O. Täste, född 1856, bor i Arby socken af Kalmar län och C. J. Smälänning, boende i Dörby socken af Kalmar län, född 1839, hvilken tjänat som båtsman vid Små-

lands kompani mer än 35 år, men åtnjuter ej större pension än 40 kronor, ehuru han i tjänsten länge varit korpral.

Alla de angifna personerna äro fattiga och snart nog beroende af fattigvårdsförsörjning för större delen af sitt uppehälle.

Bevis om tjänst och lefnadsomständigheter för dem torde få öfverlämnas till vederbörande utskott.

På grund af hvad vi sålunda anfört vilja vi vördsamligen föreslå,

att Riksdagen måtte för hvar och en af ofvan angifna fyra personer för deras återstående lifstid bevilja en pension af 150 kronor årligen, att taga sin början efter uppnådda 65 års ålder.

Stockholm den 27 januari 1911.

P. O. Lundell.

Ulrik Leander.

Axel E. Lindvall.
